

Problému idžime (C~ót>) jsem se věnoval již ve své postupové práci, kde se jednalo pouze o analýzu tohoto problému samotného. Jednalo se o nastíní problematiky a popis prostředí, ve kterém probíhá k výskytu tohoto fenoménu. Nyní bych se na problém idžime chtěl podívat v kontextu minulých a aktuálních reforem japonského vzdělávacího systému. Informace uvedené v této práci navazují na obsah mé postupové práce a chtěl bych je interpretovat v novém kontextu. Konkrétně v souvislosti s rozsáhlým balíkem reforem nesoucích název "Rainbow plan". (volně přeložitelné jako "Plán Duha"- dále jen Rainbow plan) Tyto reformy, nebo spíše jejich cíle, jsou důkazem dlouhodobé krize japonského školství. Faktorem dokazujícím krizi není pouze idžime, v současnosti je to spíše násilí na školách a systematické odmítání docházky. Všechny tyto tři jevy odrážejí neefektivitu výukových metod a nízkou míru atraktivity studia pro děti.

Na začátek by bylo dobré uvést, že sama vláda si vážnost situace uvědomovala již v 80. letech a uvědomuje si jí i nyní. Řešení situace je komplikováno zásadním názorovým rozdílem konzervativců a liberálů ohledně přístupu k přípravě a aplikaci reforem. V 80. letech (v roce 1985 bylo hlášeno nejvíce případů idžime v celé historii) vyhrála volby LDP2 především díky svému návrhu reforem školství, které vévodily jejich volebnímu programu. Problematiku idžime se tedy vůči předešlé práci budu snažit konkretizovat a poukázat na analogii s jinými problémy v japonské společnosti. Začneme definicí problému. Co tedy "idžime" znamená ?

...